

kunde kalde en Snare; men jeg skal ikke videre opholde mig derved. Jeg kan nu ikke skønne Andet, end at dette Ændringsforslag aldeles ikke kan billiges, og jeg kan ikke Andet end beslægte, at den Tanke, som ligger til Grund for det, ikke er traadt frem under en anden Form. Allerede det Forslag i det nedsatte Udvalg, der meest nærmede sig dette foreliggende, fremtraadte ikke som en ree'n Modstand imod Afskaffelsen af den qvindelige Arvefølge; det var kun Udskættelsen af denne Afskættelse, som de ærede Medlemmer opstillede. Her fremtræder heller ikke denne Tanke klart, men paa en tvivlsom Maade. For at forstaae, hvad Betydningen er af dette Ændringsforslag, maa man kjende de ærede Forslagsstilleres Mening om, hvad der ligger eller ikke ligger i Londonnertractaten. (Hør!). Det er aabenbart, at, hvis f. Ex. dette Ændringsforslag var af den ærede Udenrigsminister, saa laa den ærede Udenrigsministers Dpfattelse af Londonnertractaten i Ændringsforslaget; men nu er det stillet af andre Herrer, der ere af en modsat Anskuelse, og da ligger deres Dpfattelse af Londonnertractaten i Ændringsforslaget (Hør! Hør!). Men det er dog, netop ved en saa betydningsfuld og vigtig Sag, i høieste Grad betænkeligt, naar man veed, at Sagen opfattes paa en forskjellig Maade af Mænd, hvem man dog ikke kan frakende en velbegrunnet Mening om disse Spørgsmaal, at holde sig til et ubestemt Udtryk istedet for til et bestemt. Jeg vilde have fundet den modsatte Fremgangsmaade at være aldeles i sin Orden, at man nemlig, naar man havde stillet dette Forslag, og det saa under Discussionen havde viist sig, at det blev opfattet paa en forskjellig Maade, da udtrykkeligt var gaaet bort fra den ubestemte almindelige Dpfattelse til den mere bestemte. Den anden Fremgangsmaade, efterat der nemlig er reist Tvivl, da at gaae tilbage fra det Bestemte til det Ubestemte, forekommer mig ikke at være heldig. Dersom de ærede Forslagsstilleres Dpfattelse af Londonnertractaten var rigtig — jeg er med Hensyn til deres Dpfattelse af Tractaten, efter hvad jeg tidligere har ytret, enig med dem (Hør!) — hvad vilde de da opnaae, naar et saadant Ændringsforslag blev vedtaget? Naar

den ærede Udenrigsminister og de øvrige Ministre og Rigsdagens Majoritet — thi jeg troer ogsaa, at der er Majoritet paa Rigsdagen for Ministeriets Dpfattelse af Londonnertractaten — naar de stode op og sagde: „Ja, vi tage dette Forslag; men vi forstaae det paa vor Maade; vi forstaae det saaledes, at der derved ogsaa gives Bemyndigelse til at have Kongelovens Arvefølge“ (Hør!); hvad vilde saa de ærede Forslagsstillere gjøre? (En Stemme: Stemme imod!) vilde de ærede Herrer saa stemme imod deres eget Forslag? (Latter) Hvis de ikke vilde stemme imod deres eget Forslag, forekommer det mig, at, naar Ministeriet og naar Forsamlingens Majoritet bestemt havde udtalt, at de opfattede Ændringsforslaget paa den Maade, saa havde Ministeriet deri en Retfærdiggjørelse for at udføre det, ikke paa den Maade, som Forslagsstillerne meente, men paa den Maade, som Ministeriet selv meente. (Hør!). Jeg troer, at det vilde være vanskeligt at drage Ministeriet til noget Ansvar derfor, hvis virkelig Forsamlingens Majoritet tilligemed Ministeriet forinden Afstemningen udtalte sig som af mig antydet. Men lad os antage, at Ministeriet virkelig paadrog sig et Ansvar, hvad opnaaede da vel de ærede Herrer Forslagsstillere? Lad os antage, at de ærede Forslagsstillere engang fik Majoriteten her i denne Sal, og saaledes kunde sætte Ministeriet under Anklage, saa var det Hele, de derved opnaaede, at de kunde tilfredsstille deres Retfærdighedsfølelse, men det vilde jo slet ikke have nogen Indflydelse paa den vigtige Sag, som vi her have under Forhandling; det vilde ikke have den allerringeste Virkning, denne Sag vilde gaae sin Gang ligesuldt. Eller sæt, at de ærede Herrer virkelig havde Ret i deres Dpfattelse af Londonner-tractaten, og at det saaledes blev tvivlsomt, hvorvidt Ministeriet, idet det ophævede Kongelovens qvindelige Arvefølge paa Grund af den formeentlige Bemyndigelse, der her var givet det, virkelig handlede lovligt, hvad vilde de saa derved tilveiebringe? De vilde tilveiebringe en Tilstand, som efter min Mening vilde være høist sørgelig; de vilde nemlig kaste Tvivl ind om det, der saaledes var blevet udført, var virkelig lovligt eller